

Pensioenrecht Updates - Nummer 12, 2018

Nummer 10, 2018

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1845](#) 05-10-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4312](#) 18-10-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:9149](#) 18-10-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:8995](#) 11-10-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2574](#) 24-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:8999](#) 24-10-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:11188](#) 19-09-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:4354](#) 04-09-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:9931](#) 23-05-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2016:5887](#) 27-09-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:7697](#) 29-10-2014

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2018:592](#) 02-10-2018

RECHTSPRAAK

Toekenning van een volledige transitievergoeding kort voor AOW-leeftijd is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar. De regeling van de transitievergoeding is dwingendrechtelijk van aard. Het is niet de bedoeling van de wetgever om een lagere transitievergoeding toe te kennen bij ontslag kort voor AOW-leeftijd.

Werkgever ontslaat werknemer wegens langdurige arbeidsongeschiktheid vlak voor zijn pensioendatum. Zijn transitievergoeding werd door de kantonrechter verminderd tot de inkomensderving tot aan AOW-leeftijd. Toekenning van een volledige transitievergoeding zou naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Het hof kent de volledige transitievergoeding toe. Volgens het hof is het feit dat de werknemer een IVA-uitkering krijgt geen aanleiding hem een lagere transitievergoeding toe te kennen. De Hoge Raad laat dat oordeel in stand. De regeling van de transitievergoeding in artikel 7:673 BW is dwingendrechtelijk van aard. De wetgever heeft gekozen voor een abstract en gestandaardiseerd stelsel waarin de voorwaarden voor het recht op een transitievergoeding en de regels voor de berekening van de hoogte daarvan, nauwkeurig in de wet zijn omschreven. In dat stelsel wordt geen rekening gehouden met andere dan de in artikelen 7:673- 7:673d BW vermelde omstandigheden. Bovendien blijkt uit de grafieken die zijn opgenomen in de Nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2013/14, 33818, 7, p. 70-71) dat de transitievergoeding tot aan het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd onverkort blijft toenemen, terwijl de ontbindingsvergoeding scherp afneemt. Een afbouwregeling heeft de wetgever voor de transitievergoeding klaarblijkelijk niet gewenst. Het hof heeft de omstandigheid dat de wetgever een lagere transitievergoeding niet heeft gewenst – terecht – zwaar laten wegen. Het oordeel van het hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-10-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1845

Zaaknummer: 17/04833

Rechters: E.J. Numann, C.E. du Perron, M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: N.T. Dempsey en S.F. Sagel

Wetsartikelen: 7:673 lid 1 BW, 6:2 lid 2 BW en 6:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Verevening van pensioen. Vrouw heeft geen afstand gedaan door verevening te vorderen bij ingaan pensioen, twintig jaar na de echtscheiding. Geen rechtsverwerking.

Partijen zijn in 1974 in algehele gemeenschap van goederen gehuwd. Het huwelijk is in 1996 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 20 maart 1996 in de registers van de burgerlijke stand. De man heeft op 8 september 2016 zijn pensioengerechtigde leeftijd bereikt en ontvangt vanaf die datum € 492,87 netto per maand. Bij brief van 1 april 2016 heeft de advocaat van de vrouw de man verzocht om informatie te verschaffen over de door de man gedurende het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken. Uit 'mijnpensioenoverzicht.nl' blijkt dat de vrouw geen aanvullend pensioen heeft. Partijen maken aanspraak op elkaars pensioen. De rechtbank veroordeelde de man om de pensioenuitvoerder de opdracht te geven om het pensioen te verevenen en de helft van het reeds uitgekeerde pensioen aan de vrouw te betalen. Het hof verwerpt de grieven van de man. De vrouw heeft geen afstand gedaan van de vordering tot verevening. Het enkele stilzitten van de vrouw gedurende twintig jaren na de echtscheiding alvorens voor het eerst bij brief van 1 april 2016 en vervolgens in de onderhavige procedure aanspraak te maken op de helft van de waarde van het pensioen van de man, is onvoldoende om te kunnen concluderen dat de vrouw haar (vorderings)recht op pensioenverevening heeft prijsgegeven. Vast staat dat de vrouw op grond van de wet een vordering tot pensioenverevening toekomt, die zij in beginsel op ieder gewenst moment kan invoeren jegens de man (vergelijk HR 27 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:762). Evenmin is sprake van rechtsverwerking. De enkele door de man aangevoerde omstandigheid dat de vrouw pas twintig jaar na de echtscheiding haar vordering uit hoofde van pensioenverevening instelt, is op zichzelf genomen onvoldoende voor het doen slagen van het beroep op rechtsverwerking. De aard van de vordering brengt mee dat deze jaren na de echtscheiding bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd aan de orde kan komen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2574

Zaaknummer: 200.220.113/01

RECHTSPRAAK

Scheiding met pensioen in eigen beheer dat verevend moet worden. Verplichting tot afstorting van het aan de vrouw toekomende deel. Hof veroordeelt man tot afstorting commerciële waarde met dwangsom indien dat achterwege blijft voor bepaalde datum.

Scheiding met pensioen in eigen beheer dat verevend moet worden. Geschil over hoogte daarvan en afstorting. Het hof oordeelt aan de hand van een deskundigenrapport dat pensioen in eigen beheer is opgebouwd met ingang van 1 januari 1997 en dat moet worden afgestort. Het hof is van oordeel dat de man tot afstorting van de commerciële waarde van de pensioenaanspraken van de vrouw ter hoogte van € 302.372 per peildatum (23 maart 2012) dient over te gaan. Het hof bepaalt dat de man aan zijn afstortingsverplichting moet voldoen vóór 8 november 2018 op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 5.000 voor iedere dag dat de man na die datum verzuimt aan die (restant)afstortingsverplichting te voldoen met een maximum van € 200.000.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:8995

Zaaknummer: 200.172.827/01

RECHTSPRAAK

Beslag op Nederlandse pensioenuitkering van in Mexico wonende man voor bijdrage levensonderhoud vrouw. Verzoek om vaststelling van beslagvrije voet van man afgewezen.

Man is gehuwd geweest met mevrouw C. Na de scheiding moest hij een maandelijkse bijdrage betalen voor levensonderhoud. Het landelijk bureau inningsbijdragen onderhoud (LBIO) heeft die inning overgenomen. De man heeft een betalingsachterstand van meer dan € 100.000 in september 2018. Hij is hertrouwd en woont in Mexico. In 2016 heeft hij pensioen aangevraagd bij het pensioenfonds. Het pensioen wordt betaald door E. Het LBIO heeft in 2017 beslag gelegd op de pensioenuitkering. Vanaf 2018 ontvangt LBIO geen betalingen meer. E heeft betaling opgeschort in afwachting van een bewijs van in leven zijn. De man verzoekt in deze procedure om een beslagvrije voet. De kantonrechter heeft dat verzoek afgewezen, mede omdat hij onvoldoende inzage heeft gegeven in zijn inkomens- en vermogenssituatie. De man heeft onvoldoende aangetoond dat hij en zijn echtgenote slechts zijn pensioen als inkomen hebben. De juistheid van de door hem aangevoerde grondslag voor vaststelling van een beslagvrije voet (pensioen is enige inkomen) is dan ook niet komen vast te staan. Ook in hoger beroep bestaat daarom geen aanleiding voor vaststelling van een beslagvrije voet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:9149

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Hof bekrachtigt de echtscheidingsbeschikking. Pensioenverweer vrouw slaagt niet. Geen sprake van ‘teloorgaan of ernstige vermindering’ van het nabestaandenpensioen in de zin van artikel 1:153 lid 3 BW.

De vrouw verzoekt het hof de echtscheidingsbeschikking te vernietigen en beroept zich daarbij op artikel 1:153 lid 1 BW. Volgens de vrouw is de rechtbank ten onrechte aan haar pensioenverweer voorbij gegaan. De man is ernstig ziek en de verwachting is dat hij vroegtijdig zal komen te overlijden. Een vroegtijdig overlijden van de man na echtscheiding zou betekenen dat de vrouw een lagere aanspraak heeft op het nabestaandenpensioen dan zonder echtscheiding.

Het hof overweegt als volgt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat artikel 1:153 lid 1 BW de strekking heeft te voorkomen dat de vrouw door de echtscheiding in geval van vooroverlijden van de man ernstig zou worden gedupeerd. Niet is bedoeld dat het nabestaandenpensioen bij echtscheiding (nagenoeg) gelijk moet zijn aan het nabestaandenpensioen zonder echtscheiding. De aanspraken op nabestaandenpensioen worden door de echtscheiding weliswaar verminderd, maar van ‘teloorgaan of ernstige vermindering’ van het nabestaandenpensioen als bedoeld in artikel 1:153 lid 1 BW is naar het oordeel van het hof geen sprake. Het hof bekrachtigt de beschikking.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4312

Zaaknummer: 200.233.433_01

RECHTSPRAAK

***Gepensioneerde pensioenfonds protesteert tegen korting.
Kantonrechter oordeelt dat geen sprake is van verboden inbreuk op
eigendomsrecht. Geen schending evenwichtige belangenafweging.
Kortingsbesluit rechtsgeldig.***

Pensioenfonds PNO Media heeft in 2013 het pensioen van een gepensioneerde met 3,4% gekort. Kern van het geschil is dat de gepensioneerde die korting ongedaan wil maken. Hij voert onder meer aan dat de kortingsbevoegdheid niet in het pensioenreglement stond. De kantonrechter overweegt dat het pensioenfonds de wettelijke bevoegdheid heeft om te korten (art. 134 PW) en dat die bepaling onmiddellijke werking had. De stelling dat de korting van 3,4% in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM kan niet tot vernietiging van het kortingsbesluit leiden. Het artikel biedt bescherming tegen handelen van overheidsinstellingen. Daarvan is bij het pensioenfonds geen sprake. Bovendien kan de inbreuk gerechtvaardigd zijn en is er geen onevenredige last. Het kortingsbesluit is niet onevenwichtig. PNO heeft voldoende onderbouwd dat juist een door eiser voorgestane, naar actieve werknemers en gepensioneerden gedifferentieerde korting in plaats van de feitelijk doorgevoerde, voor actieve werknemers en gepensioneerde werknemers uniforme korting, onevenwichtig zou zijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:7697

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

De vordering uit onrechtmatige daad is een vordering uit hoofde van een uitvoeringsovereenkomst zoals in artikel 216 van de Pensioenwet. De kamer van kantonzaken is bevoegd. Incidentele vordering tot onbevoegdheidsverklaring wordt afgewezen.

AZL vordert dat de kamer voor kantonzaken zich onbevoegd verklaart en de zaak verwijst naar de rechtbank. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. De vordering in de hoofdzaak is gebaseerd op onrechtmatige daad. Het geschilpunt in het incident is of de zaak onder de reikwijdte van artikel 216 Pensioenwet valt en daardoor door de kantonrechter behandeld en beslist dient te worden. Bij de beoordeling van dit geschilpunt is van doorslaggevende betekenis de uitleg van de zinsnede ‘vorderingen uit hoofde van’ in artikel 216 Pensioenwet. De kantonrechter is – mede gelet op de memorie van toelichting behorende bij artikel 216 Pensioenwet – van oordeel dat de zinsnede ‘vorderingen uit hoofde van’ ruimer uitgelegd moet worden dan dat de vordering voortvloeit uit een pensioenovereenkomst, een uitvoeringsovereenkomst, een uitvoeringsreglement of een pensioenreglement. Dit houdt in dat een vordering op grond van onrechtmatige daad ook onder de reikwijdte van artikel 216 Pensioenwet kan vallen indien de grondslag van de vordering een pensioenovereenkomst, een uitvoeringsovereenkomst, een uitvoeringsreglement of een pensioenreglement is. Gelet op het bovenstaande is de kantonrechter van oordeel dat de vordering in de hoofdzaak gekwalificeerd kan worden als een vordering die uit hoofde van een uitvoeringsovereenkomst is ontstaan zoals is bedoeld in artikel 216 Pensioenwet. De incidentele vordering is derhalve door de rechtbank afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:9931

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Geschil over werkingssfeer bergings- en takelbedrijf. Werkgever vordert verklaring voor recht dat hij niet onder bedrijfstakpensioenfonds vervoer valt. Werkgever doet beroep op convenant met afspraken over conflicterende verplichtstellingsbesluiten met bijvoorbeeld motorvoertuigenbedrijf. Kantonrechter gaat uit van rechtsgeldigheid convenant. Overlegcommissie zou moeten oordelen. Kantonrechter verwijst naar rol voor aktewisseling.

Bergingscentrale is een onderneming die zich bezighoudt met overige gespecialiseerde reparatie en slepen van auto's. De onderneming heeft al jaren de cao Motorvoertuigen- en Tweewielerbedrijf (CAO- MO) toegepast. Werkgever vordert voor recht te verklaren dat hij niet verplicht is deel te nemen aan het bedrijfstakpensioenfonds Vervoer. Hij beroept zich op een Convenant waar onder meer PF Vervoer contractant bij is. Bedrijven die zich bezighouden met 'takelen en bergen' kunnen in bepaalde gevallen volgens het Convenant zowel bij PF Vervoer als PF Metaal en Techniek worden ingedeeld. Daarbij kan het voorkomen dat de cao van Vervoer en het pensioen van Metaal en Techniek wordt toegepast, en andersom. In het Convenant zijn afspraken gemaakt om het probleem van conflicterende verplichtstellingsbesluiten te voorkomen of op te lossen. Zo worden ten aanzien van vier in artikel 1 van het Convenant genoemde gevallen afspraken gemaakt over hoe er dient te worden gehandeld. PF Vervoer betoogt dat het Convenant nietig is nu dit in strijd is met de dwingendrechtelijke aard van de verplichtstellingswetgeving. De kantonrechter is van oordeel dat het Convenant niet nietig is mede omdat PF Vervoer reeds eerder in een brief uitging van de geldigheid van het Convenant. Verder voert PF Vervoer aan dat werkgever niet onder de werkingssfeer van het Convenant valt nu dit ziet op onduidelijke situaties en BCB duidelijk onder PF Vervoer valt. De kantonrechter is van oordeel dat alleen wanneer evident sprake is van een bedrijfsvoering die valt onder het ene of andere verplichtstellingsbesluit, het Convenant niet van toepassing is. Van een dergelijke evidentie is volgens de kantonrechter in de onderhavige casus geen sprake is. Uitgaande van de toepasselijkheid van het Convenant zou volgens het Convenant een door de contracterende partijen in te stellen overlegcommissie

daarover moeten oordelen. De kantonrechter wil weten waarom die weg niet bewandeld is en verwijst om die reden de zaak naar een volgende rolzitting voor aktewisseling.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2016:5887

Zaaknummer: 3391396 CV EXPL 14-12761

Rechters: R.T. Terpstra

Advocaten: W.P.M. Thijssen, E. Lutjens en B. Degelink

Wetsartikelen: 2 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Bergingscentrale valt volgens kantonrechter niet onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds vervoer. Kantonrechter legt deskundigenbericht overlegcommissie aan de kant.

Geschil over de vraag of een bergingscentrale voor motorvoertuigen valt onder de werkingssfeer van het bedrijfstakpensioenfonds vervoer. Vast staat dat takelen en bergen van motorvoertuigen de bedrijfsactiviteit is (geweest). Vast staat eveneens dat werkgever met die bedrijfsactiviteit jarenlang de algemeen verbindend verklaarde cao voor het motorvoertuigenbedrijf heeft toegepast. Bergen behelst ook vervoeren. De kantonrechter heeft een deskundigenbericht gelast van de Overlegcommissie. Die heeft onder meer als volgt overwogen: 'In artikel 3 lid 2 van het convenant is vastgelegd dat PMT haar verplichtstellingsbeschikking zou aanpassen om takelen en bergen als verplichting tot deelneming aan PMT vast te leggen. Hier is echter nog geen invulling aan gegeven. Takel en berging is opgenomen in de werkingssfeer van de cao voor het Motorvoertuigenbedrijf en Tweewielerbedrijf, het kent echter geen nadere omschrijving wat er precies mee wordt bedoeld.' De kantonrechter oordeelt dat bedrijven die zich bezighouden met takelen en bergen onder de cao-MO vallen en aangesloten kunnen/moeten worden bij PMT. Wanneer de Overlegcommissie stelt dat er een werkingssfeeronderzoek had moeten plaatsvinden en/of dat uit de processtukken blijkt dat BCB als onderdeel van takelen en bergen ook in belangrijke mate heeft vervoerd, waardoor er een verplichte aansluiting bij PF Vervoer en SOOB zou bestaan, oordeelt de kantonrechter dat onbegrijpelijk. Taalkundige uitleg van de cao-MO, taalkundige uitleg van het Convenant, maar ook de op onderdelen kenbare bedoeling van partijen bij het Convenant, kunnen niet tot die opvatting van de Overlegcommissie leiden. In zoverre legt de kantonrechter het deskundigenbericht naast zich neer.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:4354

Zaaknummer: 3391396 CV EXPL 14-12761

Rechters: R.T. Terpstra

Advocaten: W.P.M. Thijssen, E. Lutjens en B. Degelink

Wetsartikelen: 2 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Vorderingen van pensioen-bv van de man jegens vrouw na scheiding in verband met diverse schulden aan de pensioen-bv. Vordering van pensioen- bv in verband met geldlening in beginsel toewijsbaar. Erkenning door vrouw van helft rekening-courantschuld pensioen. Vordering van terugbetaling van onttrekking is verjaard. Opschortingsrecht vrouw slaagt.

Tussen partijen staat vast dat de vrouw jegens de man recht heeft op pensioenverevening. Dit betreft de door de man via zijn pensioen-bv na de huwelijksluiting en voor de scheiding opgebouwde pensioenaanspraken. Partijen strijden in dit geding over de vraag welk bedrag de vrouw aan de pensioen-bv van de man verschuldigd is. De pensioen-bv vordert thans betaling van bedragen uit hoofde van een met de pensioen-bv gesloten overeenkomst van geldlening (vordering 1), uit hoofde van een door de man met de pensioen-bv aangegane rekening-courantschuld (vordering 2) en ter zake van een onttrekking door de vrouw uit het vermogen van de pensioen-bv die is gedaan op een moment dat de man en de vrouw nog in gemeenschap van goederen met elkaar waren gehuwd (vordering 3). In de echtscheidingsprocedure was de pensioen-bv geen partij. Met de betaling van de hoofdsom is de vrouw, gezien de brief van de pensioen-bv van 7 maart 2017, pas per 21 maart 2017 in verzuim geraakt. Dit leidt ertoe dat het door de pensioen-bv onder 1 gevorderde in beginsel (afhankelijk van het hierna te beoordelen beroep van de vrouw op opschorting dan wel verrekening) toewijsbaar is tot een bedrag van € 35.395, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 21 maart 2017. De gevorderde contractuele rente is verjaard. Vrouw erkent de helft van de rekening-courantschuld. Nu niet is gesteld dat de pensioen-bv voor 7 maart 2017 jegens de vrouw aanspraak heeft gemaakt op terugbetaling van de onttrekking is haar vorderingsrecht verjaard. Beroep op opschortingsrecht van vrouw slaagt gelet op ontbrekende door accountant opgemaakte jaarstukken van de pensioen-bv van de pensioenaanspraken.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 19-09-2018
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:11188
Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Geschil tussen ex-echtgenoten die zijn gescheiden in 1987. Boon/Van Loon- rechtspraak is van toepassing. Man heeft vordering op zijn vrouw. Rechtbank wijst verzoek van man af om zijn pensioen niet te verrekenen.

De man en de vrouw zijn in 1980 met elkaar gehuwd in algehele gemeenschap van goederen en zijn in 1987 gescheiden. De man heeft een vordering op de vrouw wegens verspilling van de gemeenschap. De man verzoekt de rechtbank zijn pensioen zonder verrekening aan hem toe te bedelen. Omdat de echtscheiding in 1987 is ingeschreven geldt de maatstaf van het Boon/Van Loon-arrest in plaats van de Wet verevening pensioenrecht bij scheiding. Redelijkheid en billijkheid brengen in dit geval niet mee dat verrekening achterwege moet blijven. Bij een eenmalige verrekening is de aanspraak van de vrouw dan € 1.395,65. Dat bedrag strekt dus in mindering op de door het hof toegewezen hoofdsom.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:8999

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verzoekster stelt dat zij na de pensioengerechtigde leeftijd in dienst is gebleven. Volgens haar is de arbeidsovereenkomst verlengd. Rechter oordeelt dat stelplicht en bewijslast van het tot stand komen van een verlengde arbeidsovereenkomst op haar rusten. Onvoldoende onderbouwd is dat het conceptvoorstel een aanbod was. Afwijzing verzoek.

Verzoekster legt aan haar verzoek ten grondslag dat tussen partijen een verlengde arbeidsovereenkomst is gesloten zodat zij na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd in dienst van verweerder is gebleven. Hiertoe stelt zij dat partijen hebben onderhandeld over het verlengen van de arbeidsovereenkomst na de pensioengerechtigde leeftijd, dat partijen tijdens deze onderhandelingen afspraken hebben gemaakt en hebben gesproken over het ondertekenen van de overeenkomst. Zij beschouwde het conceptvoorstel als aanbod en accepteerde dat. Verweerder stelt dat de Raad van Toezicht uiteindelijk toestemming moest geven en dat die niet akkoord was.

Het gerecht overweegt dat stelplicht en bewijslast van het tot stand komen van een verlengde arbeidsovereenkomst rusten op verzoekster. Getuigenverklaringen en de vorm van het concept (raamwerk zonder persoonlijke gegevens) onderbouwen de stellingen van verweerder. Onvoldoende om aan te nemen dat er een aanbod was. Het Gerecht wijst het verzoek af.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 02-10-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2018:592

Zaaknummer: